

PROCES SYNODALNY

etap diecezjalny

Kościół rzymskokatolicki Holandia

Nationale Synthese

15 sierpnia 2022

Uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny

PROCES SYNODALNY

CZĘŚĆ 1

1 ŚWIĘTOWAĆ

- 1.1 Uroczystości
- 1.2 Liturgia
- 1.3 Wariacja

2 ODPOWIEDZIALNY KORPORACYJNIE ZA MISJĘ

- 2.1 Wspólna odpowiedzialność
- 2.2 Brak mowy
- 2.3 Zdrowa społeczność
- 2.4 Widoczne
- 2.5 Dostępne
- 2.6 Kościół inkluzywny

3 DIALOG W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE

- 3.1 Dialog w Kościele
- 3.2 Dialog z innymi chrześcijanami
- 3.3 Dialog z innymi wierzącymi
- 3.4 Wkład w społeczeństwo
- 3.5 Społeczność i przynależność
- 3.6 Otwórz okno dialogowe
- 3.7 Kościół gościnny
- 3.8 Obraz Kościoła

CZĘŚĆ 2

1 NAGRODA

- 1.1 Katecheza
- 1.2 Równowaga
- 1.3 Jedna misja
- 1.4 Diakonia
- 1.5 Gościnność
- 1.6 Liturgia
- 1.7 Ochrzczony i Kościół
- 1.8 Bóg
- 1.9 Ból z przeszłości
- 1.10 Misjonarz
- 1.11 Współodpowiedzialność
- 1.12 Widoczne

2 WNIOSKI

- 2.1 Komunia
- 2.2 Uczestnictwo
- 2.3 Misja
- 2.4 Sposób życia
- 2.5 Słuchanie siebie nawzajem
- 2.6 Słuchanie Ducha
- 2.7 Wezwanie do zmiany
- 2.8 Przywództwo

KONTYNUUJ RAZEM

Niniejsze sprawozdanie opiera się na działalności synodalnej:

Diecezje holenderskie

- Archidiecezja Utrecht
- Diecezja Haarlem-Amsterdam
- diecezja Breda
- diecezja Groningen-Leeuwarden
- diecezja Rotterdamu
- diecezja Roermond
- Diecezja 's-Hertogenbosch
- Ordynariat Wojskowy

Krajowe Organizacje Katolickie

- Stowarzyszenie Katolickich Organizacji Społecznych (VKMO)
- Officium Caritatis i wielkość katolików odbiorców społeczeństwo obywatelskie
- Konferencja Holenderskich Zakonników (KNR)
- Sieć Katolickich Kobiet
- Duszpasterstwo Sprawiedliwości
- Młodzież ŚDM@home
- Stowarzyszenie Katolickich Pastorów Gejów
- Stowarzyszenie Marienburg
- Konferencja Parafialna Misyjna
- Katolickie Stowarzyszenie Ekumenizmu (KVO)

PROCES SYNODALNY

W dniu 17 października 2021 r. otwarto również proces synodalnych konsultacji w Holandii w ramach przygotowań do Synodu Biskupów w Rzymie w 2023 r., który będzie dotyczył synodalności.

W konsultacjach podczas „fazy diecezjalnej” procesu synodalnego głównymi pytaniami były:

- w jaki sposób Kościół synodalny łączy się w głoszeniu Ewangelii?
- co Duch Święty zachęca do wzrastania w tym „chodzeniu razem”?

Sekretariat Synodu Biskupów zaproponował dziesięć tematów, aby pogłębić te kluczowe kwestie. Spośród nich konferencja biskupów holenderskich wybrała trzy tematy jako wytyczne do dyskusji. Nie zmieniało to faktu, że można było również omawiać inne tematy.

- świętować
- współodpowiedzialność za misję
- dialog w Kościele i społeczeństwie

Podręcznik do dyskusji Sekretariatu Synodu Biskupów sugerował, że dyskusja powinna przebiegać zgodnie z trzema kluczowymi słowami synodu: • komunია: komunია z Bogiem i komunია z ludźmi

- uczestnictwo: aktywne uczestnictwo wszystkich wierzących w misji Kościoła
- missio: głoszenie dobrej nowiny i pozyskiwanie nowych uczniów

Zaproszenie papieża Franciszka do dyskusji na temat wiary zostało szeroko przyjęte.

Konsultacje odbyły się w diecezjach holenderskich w:

- Parafie (parafianie, grupy robocze, chóry itp.)
- Fora Kościelne (Diecezjalne Rady Duszpasterskie, Rady Świeckie, Rady Kapłańskie, Kapituły, Grupy Młodzieżowe, Instytuty Zakonne, Ruchy Kościelne i Nowe Wspólnoty, Wspólnoty Migrantów itp.)
- Grupy ekumeniczne (lokalne sobory kościołów itp.)

W Ordynariacie Wojskowym odbyły się rozmowy z:

- Kapelani
- Wojskowe
- Pracownicy obywatela

Konsultacje odbywały się w ogólnopolskich organizacjach katolickich. Do tej syntezy włączono sprawozdania dziesięciu organów krajowych.

Najczęściej korzystano z przewodnika konsultacyjnego biskupów holenderskich. Wiele spotkań miało następującą konfigurację:

- Moment medytacyjny: często modlitwa „Stajemy przed Tobą, Duchu Święty”
- Słuchać
- Inspiracja
- Dialog
- Nagroda

CZĘŚĆ 1 tej syntezy zawiera streszczenia tego, co zostało wysłuchane. CZĘŚĆ 2 zawiera rozróżnienie i wnioski.

CZĘŚĆ 1

1 ŚWIĘTOWAĆ

Jak Kościół synodalny celebrować swoją wiarę?

1.1 Uroczystości

Dla wielu uroczystości oferują chwile refleksji i introspekcji, dają inspirację, pomoc poprzez własny język i symbolikę, oferują wsparcie i pociechę. Pomagają odkryć i pogłębić relację z Bogiem, z Chrystusem. „Wspólne podróżowanie” jest możliwe tylko wtedy, gdy opiera się na wspólnym słuchaniu Słowa i sprawowaniu Eucharystii. „Wspólne celebrowanie Eucharystii”, spotkanie Boga z ludźmi w liturgii, jest zatem silnie odzwierciedlone w rozmowach jako centrum życia kościelnego. Świętujemy naszą wiarę. Wielu wierzących doświadcza komunii i głębokiego połączenia z Bogiem podczas uroczystości. Uważają, że formacja jest ważna dla coraz lepszego zrozumienia Eucharystii. Wielu podkreśla, że oprócz Eucharystii istnieje kilka form celebracji: strzelanie modlitwy, zapalenie świec, różaniec, modlitwa godzinna, chodzenie drogą krzyżową, spacer z chwilami modlitwy, modlitwy o rozmowy o wierze i inne spotkania. • Potrzebne są miejsca ciszy, refleksji, modlitwy, gdzie jest także formacja i prowadzenie. • Istnieje potrzeba poświęcenia większej uwagi katechezie w celu lepszego zrozumienia wiary i sakramentów. Konieczna jest formacja liturgistów i uczestniczenia świeckich w celebracjach.

1.2 Liturgia

Dla wielu Eucharystia jest najbardziej znaną formą celebracji, a jej regularne modlitwy zapewniają przewodnictwo i spokój ducha. Nowe modlitwy czasami dają więcej inspiracji niż „stare” modlitwy. Jeden znajdzie kontakt z Bogiem w dobrej, inspirującej liturgii. Ważny jest język, w którym ludzie się modlą, mówią i śpiewają. Są też uczestnicy, którzy w oficjalnej liturgii odbierają przepisane teksty jako pompatyczne i niedostępne, nie zapraszające obcych i przybyszów. Ponadto dla wielu uczestników bolesny jest fakt, że pracownicy duszpasterscy są coraz mniej widoczni w liturgii. Przy pytaniu, czy uroczystość należy uznać za udaną, podaje się prawie wyłącznie kryteria funkcjonalne: czy teksty są zrozumiałe, czy każdy, kto może poprowadzić uroczystość, został odpowiednio zaadresowany, czy każdy, kto chciał się zaangażować, czuje, że został wystarczająco zaangażowany?

- Wielu pragnie równego ponoszenia odpowiedzialności za przygotowanie i organizację liturgii.
- Wymagane jest miejsce dla przystępnego języka w liturgii i większej różnorodności form liturgicznych.

1.3 Odmiana

Potrzebna jest urozmaicona liturgia, dobre pieśni, piękna muzyka, zgrabna i zrozumiała homilia, w której łączy się przepowiadanie z kontekstem społecznym.

W ofercie uroczystości panuje chęć urozmaicenia. Wspomniane są Różaniec, Liturgia Godzin, celebrowanie Taizé, celebrowanie tematyczne oparte na aktualnych wydarzeniach, celebrowanie skierowane do grup docelowych, takich jak osoby starsze, dzieci i młodzież. W tych celebrowaniach świeccy często odgrywają wiodącą rolę i jest to odczuwane jako bliskie i mniej wzniosłe niż celebrowanie eucharystyczne. Wspólne celebrowanie naszej wiary w liturgii jest postrzegane jako najważniejszy wspólny mianownik. Wielu wiernych chciałoby aktywnie uczestniczyć w uroczystości. Zrozumiały, prosty język zwiększa zaangażowanie. W kazaniu i wstawianiu ludzie lubią słuchać wiadomości. Wielu młodych wskazało, że szczególnie cenią duchowy aspekt Kościoła, modlitwę i milczenie. Różnice w postrzeganiu i świętowaniu między społecznościami holenderskimi i migrantami dają możliwość uczenia się od siebie nawzajem.

- Istnieje potrzeba nowych form, aby liturgia była bardziej atrakcyjna dla ludzi naszych czasów.
- Wielu prosi, aby nowoczesne kanały były wykorzystywane w nowoczesny sposób, aby dotrzeć do młodych ludzi i zaprosić ich na uroczystości.

2 ODPOWIEDZIALNY KORPORACYJNIE ZA MISJĘ

Jak jesteśmy uczniami-misjonarzami?

2.1 Współodpowiedzialny Jezus

polecił wszystkim, aby aktywnie uczestniczyli w szerzeniu Ewangelii słowem i czynem. Wielu rozmówców chce liderów, którzy chodzą do ludzi, słuchają i prowadzą ich tą ścieżką jako liderzy opinii, którzy wykazują entuzjazm w talk show. Ale wiadomo też, że sam musisz być influencerem, tak jak Jezus w swoim czasie. W swoim własnym postępowaniu możesz być przykładem dla innych i wychowywać Jezusa „niewypowiedziany”. Zmniejszająca się liczba księży, diakonów i pracowników duszpasterskich, wolontariuszy i wiernych, finansów i budynków wymaga jasnej świadomości naszej misji i ścisłej współpracy między nami. Aby to promować, mówi się, że ochrzczeni powinni być bardziej świadomi swojej odpowiedzialności za misję i podejmować działania jako wierzący, a nie czekać na to, o co proszą „z góry”, a z drugiej strony wzmacniać wspólnotę wiary, słuchając bardziej mnie parafianie.

- Bądź autentyczny, natchniony i pociągający podczas świętowania, przemawiania/ogłaszania i życia. • Wyjdź na zewnątrz, połącz się z tym, co dzieje się w społeczeństwie, bądź też widziany i słyszany w mediach.
- Wykorzystaj swoją bogatą tradycję, aby promieniować odnowioną pozytywnością i angażować cały lud od Boga z nim.

2.2 Brak mowy Wielu

katolików zaniemówiło. Bardzo trudno jest im wyrazić swoją wiarę i misję. Możemy znaleźć w naszych świętych źródło inspiracji dla siebie, odkryć w sobie nową kreatywność i dzięki temu ruszyć. Daje to rozmach i nadzieję na nowy impuls dla naszej wspólnoty wiary. Radykalne zaproszenie Jezusa, sposób, w jaki zaprasza i dotyka ludzi na marginesie społeczeństwa – grzeszników, chorych i obcych – sprawia, że wiara chrześcijańska jest wyjątkowa i pełna miłości.

- Wymagana jest większa katecheza i więcej rozmów o wierze, zwłaszcza dla młodych ludzi, aby odkryć relację z Bogiem.
- Istnieje wielka potrzeba dialogu i wymiany w sprawach wiary, pogłębionych rozmów na temat rzeczy, które nas napędzają i inspirują, historii wiary, którymi chcemy się podzielić z innymi oraz rozmowy, aby lepiej rozeznaczyć swoje powołanie jako ochrzczony osoba.

2.3 Zdrowa społeczność

Dla wielu uczestników dyskusji misja Rzymu i biskupów holenderskich wydaje się być inną misją niż ta, której doświadcza wspólnota. Grupa uczestników wskazuje, że czują się osieroceni, że nasz Kościół nie ewoluuje wraz z rozwojem społecznym. Wielu ostrzega, że Kościół jest zbyt zajęty sobą i zaniedbuje swoje miejsce w świecie, tym samym oddalając się od wiernych i od świata zewnętrznego. • Myśl, że stworzymy „świętą pozostałość” to droga ucieczki. W zdrowej społeczności różne pokolenia wierzą razem.

2.4 Widoczne

Papież Franciszek mówi, że musimy opuścić nasze domy, wyjść na ulice i być widocznymi wśród ludzi. Od tego się zaczyna. Parafianie są widoczni w swoich działaniach lub w obecności: w słuchaniu siebie nawzajem i wzajemnej trosce. Jednak zaangażowanie diakonatu nie jest już bezpośrednio związane z wiarą katolicką. Wielu czuje się współodpowiedzialnymi za zrobienie czegoś z potrzebami świata. W tym często chcą dołączyć do innych wyznań. Charity pracuje nad projektami w kontekście ekumenicznym w kilku miejscach. Młodzi ludzie wskazują na konkret

inspirujące przykłady posługi Kościoła. Ludzie religijni opowiadają, jak wolontariusze doświadczają pogłębienia wiary w Chrystusa w kontakcie z potrzebującymi.

- Mówią, że musimy wrócić do miejsc, w których ludzie się spotykają i łączą.

2.5 Dostępne

Wielu uczestników rozmów tęskni za Kościołem, który jest dostępny. Każdy powinien móc doświadczyć, że jest mile widziany. Kościół powinien być o wiele bardziej aktywny w otwieraniu się na nowoprzybyłych i docieraniu do młodych i poszukujących, a bardziej do tych, którzy znajdują się na marginesie. Misja, wychodzenie do drugiego i propagowanie to także słuchanie, bycie otwartym na inne dźwięki i opinie. Kościół jest zbyt zamknięty w sobie, mówią uczestnicy rozmów. Domaga się nowego języka, jakim jest Kościół, aby przekazać świętą tradycję i prawdę wiary kolejnym pokoleniom.

- Promuj dostępny Kościół poprzez: spotkania, dostępne zajęcia, działania w ramach dialogu z różnymi grupami, równość, z zaangażowaniem wolontariuszy w liturgię, diakonat i katechezę oraz ze sprzętem.
- Młodzi ludzie zwracają uwagę na znaczenie uwagi i wiedzy dla i od młodych ludzi.

2.6 Kościół inkluzywny

Wielu zgadza się, że Kościół włączający przyjmuje wszystkich, ponieważ misją Kościoła jest promieniowanie Miłością Bożą. Ludzie doświadczają braku akceptacji i przestrzeni dla różnorodności ludzi. Wielu wierzących postrzega to jako poważną przeszkodę w misji Kościoła, a często także jako sprzeczną z miłością Boga. Według nich praktyka kościelna jest zbyt odległa od tego, co dzieje się w społeczeństwie. Niektóre wspólnoty religijne organizują uroczystości dla osób, które gdzie indziej czują się wykluczone. Uważają, że moralność kościelna jest interpretowana zbyt rygorystycznie.

- Dotrzyj do wszystkich, w tym do katolików, którzy znajdują się na marginesie Kościoła, do tych, którzy rozwiedli się i ponownie zawarli związek małżeński oraz do lesbijek i gejów.

3 DIALOG W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE

Jak prowadzić dobry dialog w społeczności kościelnej i jej otoczeniu?

3.1 Dialog w Kościele

Okazuje się, że prowadzenie dialogu pomaga niwelować różnice lepiej niż dyskutowanie i przekonywanie. Wskazuje się, że w praktyce rzeczywisty dialog jest często trudny lub jest pomijany, częściowo z powodu braku równości w Kościele. W parafiach widzimy różne formy dialogu. Rozbrzmiewa wezwanie: inspiruj się, doceniaj i ufaj Duchowi Świętemu. Jest wielu, którzy chcą wnieść swój wkład i wspierać żywą wspólnotę Kościoła, ale także wielu, którzy nie wiedzą jak. Duża frekwencja podczas ogólnopolskiej konferencji na temat parafii misyjnych 24/25 marca 2022 r. w Bredzie pokazuje, że istnieje wielka potrzeba odnowy i nowego rozmachu. • Istnieje potrzeba dalszego wzrostu równości i równowagi między kobietami i mężczyznami.

- Proszą o zwiększenie widoczności kobiet w Kościele na wiele sposobów, zaczynając od codziennej praktyki w parafiach. Obejmuje to udział kobiet w organach kierowniczych, w misji Kościoła, a także przy ołtarzu.
- Wiele kobiet opowiada się za badaniami teologicznymi i dyskusją na temat dopuszczania kobiet do szkolenia diakonów.
- Wielu uczestników prosi, aby kobiety i inne osoby świeckie były zaangażowane we wszystkie procedury selekcji w Kościele. Kobiety domagają się, by były traktowane poważniej, traktowane z szacunkiem i jako równorzędne partnerki.

3.2 Dialog z innymi chrześcijanami

Dla wielu uczestników dyskusji połączenie z innymi wspólnotami chrześcijańskimi jest mocną stroną. Ludzie tęsknią za nowym bodźcem w ekumenicznej rozmowie. W „współbycie w drodze” jako Kościół szczególnie cenne są kontakty ze współchrześcijanami, które stanowią podstawę do rozmowy o wierze. Chrześcijanie, którzy uciekli z Bliskiego Wschodu i zamieszkali z nami, przynoszą ze sobą autentyczną i głęboką wiarę.

- Ucz się od ludzi z innych kultur, którzy uczestniczą w parafii.

3.3 Dialog z innymi wierzącymi

Wielu szuka połączenia. Kościół jest także postrzegany jako platforma dla ludzi poszukujących jedności w świecie. Rozmowa z wyznawcami innych wyznań pomaga katolikom uświadomić sobie, o co im chodzi. W dobie postępującej sekularyzacji społeczeństwa bycie religijnym w sobie nawzajem jest uznawane i cenione. Wielu księży, diakonów i pracowników duszpasterskich zwraca uwagę na znaczenie promowania rozmów z Żydami, zarówno dla czytania św.

Pismo co do duchowości.

- Istnieje pragnienie współpracy z ludźmi innych wyznań i wszystkimi ludźmi dobrej woli, także tymi, którzy nie należą do żadnej religii, w celu promowania sprawiedliwości i pokoju na świecie.

3.4 Wkład w społeczeństwo Często

słyszany w rozmowach spostrzeżeniem jest nieobecność Kościoła w debacie publicznej.

Odczuwa się, że Kościół był zbyt zajęty swoimi zadaniami duchowymi i w rezultacie stracił kontakt ze społeczeństwem. Należy zauważyć, że Kościół katolicki nie znajduje się już w centrum społeczeństwa. Narasta rozdźwięk między Kościołem a społeczeństwem, zwłaszcza jeśli chodzi o stanowiska etyczne. Z powodu wstydu związanego z wykorzystywaniem seksualnym, postawą wobec kobiet w Kościele, pozycją duszpasterzy, homoseksualizmem, aborcją, eutanazją, małżeństwem i rozwodem katolicy rezygnują lub nie wyrażają szybko swojej wiary w dialogu i debacie społecznej. Według wielu, w ostatnich dziesięcioleciach Kościół był w stanie służyć jako moralny kompas dla Kościoła i społeczeństwa tylko w ograniczonym zakresie, głównie z powodu skandalu związanego z wykorzystywaniem seksualnym. Dialog kształtuje się między innymi w konsultacjach z gminą cywilną, w obecności ludzi z marginesu, w duszpasterstwie sąsiedzkim, w kontakcie ze szkołami. Toczy się również dialog, w którym ludzie spotykają się wokół uchodźców, banku żywności, w polityce i życiu codziennym. Wielu dostrzega znaczenie dla Kościoła nawiązania dialogu ze społeczeństwem, w którym jest zakorzeniony, i spojrzenia nowymi oczami na współczesnego człowieka, aby wypełnić swoją misję.

- Tęskni się za wspólnotą wszystkich ochrzczonych, która wychodzi ze świadectwem wiary, miłosierni i zaangażowani, a stamtąd przyczynia się do wspólnego dobrego życia.

3.5 Społeczność i łączność

Rozmowy synodalne o dialogu ujawniają pragnienie wspólnoty i wzajemnej więzi, wspólnoty wiary, która karmi i daje przestrzeń dla różnorodności. Tęskni się za księdzem, diakonem lub duszpasterzem, który zna wspólnotę wiary. Z rozmów wyłaniają się wezwania do miejsc spotkania i zachęty. Ludzie proszeni są o oglądanie i promowanie wspólnoty. Podstawą tego jest wzajemne słuchanie.

- Odczuwalna jest potrzeba większego powiązania między grupami roboczymi, wolontariuszami i parafianami i więcej kontaktów z księżmi, diakonami i pracownikami duszpasterskimi.
- Istnieje potrzeba poświęcenia większej uwagi budowaniu wspólnoty, duchowości i pogłębianiu wiary.

3.6 Otwórz okno dialogowe

Wielu parafian pragnie wspólnoty wiary, w której może toczyć się otwarty dialog o roli kobiet w Kościele, o małżeństwie i rozwodzie, o wartości życia, o innych formach relacji. Istnieje potrzeba pogłębionych spotkań dyskusyjnych na temat ludzkich kwestii wiary i życia, tematów społecznych, kwestii politycznych,

naukowe spostrzeżenia na temat katolickiego myślenia społecznego. Według wielu, proces ten może być wspierany przez równe zaangażowanie księży, diakonów, pracowników duszpasterskich i dobrze wyposażonych wolontariuszy, z szacunkiem dla wzajemnej pozycji i roli. Kościół nie powinien wiać wszystkimi wiatrami, ale powinien zbadać, czy Duch Święty staje się widoczny również w duchu czasu.

- Połączenie ze społeczeństwem jest postrzegane jako główne wyzwanie dla Kościoła.
- Ludzie tęsknią za przystępnymi formami wspólnoty, słuchaniem i pomocną dłońią, aby parafia mogła pozyskiwać ludzi w społeczeństwie, przyciągać ich i przyprowadzać do Boga, w oparciu o sedno naszej wiary: od Ojca, poprzez Syna w duchu.

3.7 Kościół gościnny

Wielu chce parafii, w której mile widziani są ludzie z zewnątrz. Apeluje się o Kościół gościnny, w którym każdy jest mile widziany, także podczas sprawowania Najświętszej Eucharystii. Gościnność oznacza również, że osoby rozwiedzione, geje i lesbijki są mile widziane.

- Ludzie chcą otwartej postawy, zachęcającej i przyjaznej, nie wykluczającej nikogo i słuchającego ucha oferta każdemu, kto tego potrzebuje.

3.8 Obraz Kościoła

Dla wielu Kościół katolicki ma negatywny obraz: dogmaty, hierarchia, duchowieństwo, wykorzystywanie seksualne. Przeważa obraz, że Kościół nie toleruje odpowiedzi, jest sztywno hierarchiczny i zbyt skoncentrowany na zasadach.

- Ludzie tęsknią za atrakcyjnym i współczesnym rozgłosem, aby pokazać, że Wartości chrześcijańskie w naszym społeczeństwie mają mocne korzenie.
- Tematy, które są postrzegane jako ważne i które przemawiają również do innych osób spoza Kościoła, to klimat, miłosierdzie, troska, uwaga, sprawiedliwość i pokój na świecie.

CZĘŚĆ 2

1 NAGRODA

- Synodalność ma starożytne korzenie, sięgające drugiej połowy II wieku.
- Sobór Watykański II wezwał do ponownego rozkwitu synodalności Kościoła. Owocem tego są Synody Biskupów.
- Proces synodalny, który angażuje wszystkie części Kościoła w refleksję nad przyszłością Kościoła

chcesz się zaangażować, zrób krok dalej.

1.1 Katecheza

Trzeba zacząć od słów Jezusa Chrystusa i od dobra wiary, jakie przyszło do nas w tradycji Kościoła. Gdyby wierni mogli lepiej wyrażać swoją wiarę, mogliby również lepiej pełnić swoją rolę w społeczeństwie i nawiązywać dialog z innymi. Czasami tworzy to napięcie z tym, czego naucza Kościół. Również z tego powodu ważna jest katecheza i studium. Potrzebna jest inwestycja w przeżywaną wiedzę wiary, którą można następnie wyrazić słowami

został przyniesiony.

1.2 Równoważność

Mamy do czynienia z różnymi obowiązkami i stanowiskami, na które lider – biskup, proboszcz, rada parafialna itp. – może zostać pociągnięty do odpowiedzialności i którego nie można delegować na poziom demokratyczny. Chodzenie razem jako Kościół potrzebuje darów wszystkich: specyficznych darów wyświęconych, darów osób zakonnych, darów innych wierzących, kobiet i mężczyzn. Dbalność o wartość darów każdego jest konieczna, aby kontynuować wypełnianie misji Kościoła, jako zadania misyjnego w dzisiejszym świecie. Równy dialog jest możliwy na zasadzie równości jako chrześcijanin.

1.3 Jedna misja

Wraz ze św. Pawłem wyznajemy jednego Pana, jedną wiarę, jeden chrzest, jedno ciało i jednego Ducha (por. Ef 4,4-5). Nie może zatem istnieć zasadnicza sprzeczność między misją Rzymu/biskupów z jednej strony a misją wspólnoty lokalnej z drugiej. Każdy wierzący chrześcijanin ma na swoim poziomie zadanie przełożenia misji Chrystusa na własne środowisko zgodnie z własnymi talentami, kompetencjami i otrzymanymi władzami. Wszyscy mają udział w jednej misji, którą Chrystus dał Kościołowi.

1.4 Diakonia

Wielu wskazuje, że we wspólnocie wiary uważa postawę służenia za ważną. Kontakt z chorymi, samotnymi, starszymi, znajdującymi się w trudnej sytuacji materialnej jest częścią misji Kościoła i powinien być wyraźniej związany z celebracją we wspólnocie wiary, aby nieść wspólnotowe zaangażowanie w Pana i towarzyszyć pomódlcie się i daj się ponownie odesłać. Wartość obecności diakańskiej w społeczeństwie jest szeroko popierana i może być dalej rozwijana. Ubodzy tracą wiarę w Kościół, ponieważ istnieje przepaść między nami, Kościołem a nimi. Musimy uczyć się od biednych. Musisz odważyć się zmieniać miejsca. Punktem uwagi jest związek między zaangażowaniem społecznym a wiarą jako wyznaniem i osobistym doświadczeniem. Ta więź nie może zostać utracona. Podobnie jak chrześcijanie chcemy być aktywni społecznie. To z jednego przykazania miłości Boga dążymy do ludzi.

1.5 Gościnność

Panuje ogólne poczucie gościnności. Chcą być gościnni dla ludzi, którzy chcą przyłączyć się do uroczystości lub innych zajęć, zwłaszcza dla młodych ludzi i młodych rodzin. Gościnność oznacza również, że przesłanie musi być prawdziwe, uczciwe i jasne. Wyraż się w swoim przekazie.

1.6 Liturgia

Język liturgii nie jest rozpoznawalny dla wielu uczestników rozmów. Ponieważ oficjalna liturgia jest wyrazem treści wiary Kościoła, nie do nas należy jej rozporządzenie. Liturgia, a zwłaszcza celebracja Eucharystii, jest „źródłem i zwieńczeniem” życia kościelnego. W wielu miejscach bycie wierzącym lub duchownym ograniczyło się do uczestnictwa w zgromadzeniach liturgicznych, przez co rozróżnienie między celebracją sakramentalną a innymi wydaje się zacierać. Wiele osób nie doświadcza już Eucharystii jako źródła i kulminacji.

Liturgia musi być możliwa do noszenia i celebrowania przez wszystkich i na całym świecie.

1.7 Ochrzczony i Kościół

Czasami mówi się o Kościele jako o papieżu, biskupach i kapłanach. W rezultacie wszystkie życzenia są projektowane na tych przywódców bez dostatecznej refleksji na temat własnej pozycji jako osoby ochrzczonej. W procesie synodalnym uczestniczą osoby ochrzczone. Mogą czuć się potraktowani poważnie w dialogu

tylko.

1.8 Bóg

Czasami wydaje się, że „Bóg” stał się pojęciem wypełnionym wartościami społecznymi, takimi jak człowieczeństwo i troska o siebie nawzajem. To są wielkie i dobre wartości, ale Bóg jest nieporównywalny Jezioro.

To, co odróżnia nas od niewierzących, to nie człowieczeństwo, ale nasza wiara.

1.9 Ból z przeszłości

W przeszłości jest ból. Ważne jest, aby odróżnić ból, który pielęgnuje się z jednej strony, od bólu, który chce się uwolnić z drugiej. Większość uczestników rozmów chce wzrastać razem jako Kościół. Chcą Kościoła, który słucha tych pragnień, jest widoczny i wspiera Lud Boży w odbudowie naszego Kościoła razem.

Istnieje nieufność napędzana przeszłymi doświadczeniami, ale jest też chęć wyruszyć razem w podróż.

1.10 Misjonarz

Jedną z zasad parafii misyjnych jest to, że przywództwo jest prowadzone przez zespół i wspólnie wspieraną wizję. Tu jest szansa, by każdemu nadać swoją rolę, a w szczególności wydobyć geniusz kobiet. Wszyscy ochrzczeni są współodpowiedzialni za misję Kościoła.

1.11 Współodpowiedzialność

Potrzebny jest kontekst, więź i wspólna odpowiedzialność. Daj jak największej liczbie osób jak najwięcej odpowiedzialności, ale nie przeciążaj ich. Współodpowiedzialność Apple uczy się pracować i samemu być aktywnym. Jednak pierwszym uczestnictwem jest łączenie się z Panem, który żyje w swoim Kościele. Ludzkość wierzących postrzega Kościół jako zbyt ograniczony i jest to zrozumiałe. Jednak to Kościół żyjącego Pana czyni nas chrześcijanami, a nie nas, jakbyśmy byli chrześcijanami z własnej woli, którzy tworzą Kościół, spotykając się i pracując razem. Nie zabrali się za słuchanie Chrystusa w rozmowach. Będziemy musieli ponownie i mocniej ufać samemu Chrystusowi. Obejmuje to również nowy język. Język opowieści i świadectw dla współczesnych ludzi.

To Kościół Chrystusowy. On rządzi.

1.12 Widoczne

Widoczność Kościoła nie jest celem samym w sobie, ale jest konieczna, aby umieć nadać kształt misji Kościoła w dzisiejszym świecie, a także zapraszać nowych ludzi do udziału w drodze Ewangelii. Widoczność jest promowana w takim stopniu, w jakim komunია i uczestnictwo wszystkich żółtych rzeczy w Kościele faktycznie realizuje się w liturgii, katechezie i diakonacie.

2 WNIOSKI

2.1 Komunia

- Wielu uważa, że dzielenie się wiarą ma fundamentalne znaczenie dla wspólnego chodzenia w Kościele jako komunია.
- Istnieje wielkie pragnienie komunii, społeczności ze sobą i z Panem. Społeczność lokalna jest postrzegana jako bardzo ważna. Tam wierzący spotykają się, spotykają Boga na celebracji, poświęcają się wspólnocie i troszczą się o siebie nawzajem. • Communio wymaga dialogu. Dialog promuje i wyraża wspólnotę.
- Trudno jest stworzyć jedną parafię z kilku miejsc kościelnych. Ludzie odczuwają mniejsze wzajemne zaangażowanie. Wspólne sprawowanie Eucharystii bez pracy nad budowaniem wspólnoty jest postrzegane jako niewystarczające. Tęskni się za swojskością, duszpasterską bliskością.

- Księża, diakoni i pracownicy duszpasterscy są z jednej strony bliżej parafian niż wcześniej, ale z drugiej strony są też daleko ze względu na pracę regionalną. Zmniejszająca się liczba księży, diakonów i katechistów budzi niepokój, który wielu odczuwa, zarówno w odniesieniu do możliwości wystarczającego dostępu do celebracji, jak i bliskości duszpasterskiej.
- Communio w Kościele dotyczy nie tylko wspólnot parafialnych, ale także wspólnot wzajemnych zespół na poziomie diecezjalnym i światowym.

2.2 Uczestnictwo

- Istnieją duże różnice między parafianami w sposobie przeżywania swojej wiary: niektórzy doświadczają jej głównie we wzajemnym kontakcie, podczas gdy dla innych dotyczy to głównie sprawowania sakramentów. • Z jednej strony wielką siłę mają wolontariusze, których łączy bliska więź i którzy pracują razem od lat. Z drugiej strony istnieje doświadczenie, że może to wykluczyć nowicjuszy i innowacje, podczas gdy Duch prosi o przyjęcie wszystkich ludzi, którzy czują się powołani. • Z dyskusji synodalnych dostrzegamy wielkie pragnienie Kościoła inspirowanego Słowem Bożym, w którym jest oko i ucho dla jednostki, troski i potrzeby świata, w którym wszyscy wierzący są wysłuchani.

- Zaangażowanie Kościoła w służbę przemawia do wielu i jest częścią istoty Kościoła.
- Wielu tęskni za Kościołem, który budzi i podtrzymuje powołanie wszystkich członków oraz połączenie rzecz z dzisiejszym życiem.
- Równość kobiet i mężczyzn w zakresie ponoszenia obowiązków w Kościele jest postrzegana przez wielu jako ważna dla wiarygodności przesłania Kościoła.

2.3 Misja

- W rozmowach stało się jasne, że bez tego nie możemy rozmawiać o misji także o misji wewnątrz.
- Misja jest opisana jako: podążanie śladami Jezusa, dbanie o siebie nawzajem, nikt wykluczaj, wier całym sercem i bądź gotowy na innych.
- Wracając do sedna wiary, możemy zrobić coś dla społeczeństwa.
- Pierwszym krokiem w misji Kościoła i wiernych jest życzliwość. "Twoja dobroć musi być znany wszystkim ludziom, Pan jest blisko".
- Wspólnota, która się modli, jest misyjna. Modlitwa i działanie misyjne nakładają się na siebie.
- Wierzący wyraźnie proszą o uczynienie współodpowiedzialnymi w krzewieniu wiary, misyjnej i w dialogu z innymi. Wspólna rozmowa i modlitwa są ważne dla rozpoznania własnego powołania i wypełnienia misji.
- Ważna jest formacja wiary. Dotyczy to wszystkich poziomów: rodzice potrzebują pomocy w edukacji religijnej swoich dzieci; dzieci i młodzież potrzebują katechezy i formacji duszpasterskiej; nauczyciele w szkołach potrzebują materiałów i wsparcia.

2.4 Sposób życia

Synodalność to sposób życia i działania, który realizuje się poprzez wspólne słuchanie Słowa i wspólne sprawowanie Eucharystii. Chodzi o sposób bycia Kościołem w historii, tradycję, która jest stale odnawiana. Członkowie Kościoła zawsze potrzebują nawrócenia. Pokuta wymaga postawy duchowej. Duchowość daje instytucji duszę.

Synodalność to proces duchowy, który należy promować na poziomie podstawowym, w kościołach lokalnych i na wszystkich poziomach. To sposób na życie, który wspiera i rozwija współpracę wszystkich.

2.5 Słuchanie siebie nawzajem

Bycie razem wymaga zmiany postawy: z indywidualnej na wspólnotową, z małej (parafialnej) wspólnoty na Kościół powszechny. Wyzwaniem dla procesu kontynuacji jest dalsze i dalsze otwieranie tego spojrzenia na większą całość wspólnoty kościelnej: od wspólnoty zakonnej, przez wspólnotę parafialną, po Kościół światowy. Mówienie w ten sposób o przyszłości Kościoła wymaga zmiany postawy z „ja” na „my”. Sposób synodalny zaprasza do słuchania. To słuchanie dotyczy całej wspólnoty: każdy członek wspólnoty słucha całej wspólnoty, zwłaszcza głosu tych, którzy często nie są słuchani. Otwarte słuchanie siebie nawzajem jest korzystnym wynikiem tego procesu. Rozmowy pokazały, że wśród nowej generacji jest ogromne źródło inspiracji i kreatywności. Prosi się, aby rosła i prosperowała, a wtedy w końcu będziemy czerpać korzyści.

Słuchaj i bądź wysłuchanym, bez osądzania i potępiania: społeczność słuchająca.

2.6 Słuchanie Ducha

Wielu postrzega metodę synodalną jako owocne narzędzie do nawiązywania ze sobą dialogu o wszelkiego rodzaju trudnościach oraz do inspiracji i zachęty Ducha Świętego w spotkaniu ze sobą. Słuchaj Ducha Świętego! Wymaga to postawy duchowej, wiary i zaufania Bogu zakonwiczzonej w modlitwie i Eucharystii.

Odważ się pozwolić Duchowi uderzyć, miej w to wiarę. Odważ się też odpuścić.

2.7 Wezwanie do zmiany

Synodalność to wezwanie do zmiany w Kościele w ruchu, w słuchaniu Ducha. Wielu pragnie nowych form i nowych sposobów. Chodzi też o zmianę nastawienia przez który porzucane są stare wzorce myślenia i ludzie dostrajają się do Kościoła przyszłości, który będzie komunią i misją, a tym bardziej wspólną pracą jako jedna wspólnota w służbie Ewangelii.

Droga do nowych form jest ustalana poprzez rozmowy, spotkania i wymiany.

2.8 Przywództwo

Aby synodalność stała się rzeczywistością na wszystkich poziomach, potrzebni są przywódcy, którzy mogą nią kierować z osobistą, duszpasterską uwagą i empatią dla parafian. Potrzebni są liderzy, którzy wdrażają ludzi na swoją wiedzę i umiejętności oraz inspirują ich.

Potrzebne jest przywództwo we współpracy w ujęciu horyzontalnym.

KONTYNUUJ RAZEM

Rozmowy podczas diecezjalnej fazy procesu synodalnego wywołały wiele emocji i dostarczyły ważnego materiału do pogłębiania i kształtowania wiary w parafiach, grupach roboczych, organizacjach itp. Co słowa Jezusa znaczą dla mojego życia, dla naszej wspólnoty, dla naszego Kościoła?

Słowa-klucze *communio*, *participatio* i *missio* pełnią ważną misję, jeśli chodzi o żywotność Kościoła w dzisiejszym świecie.

Nawet po zakończeniu diecezjalnej fazy procesu synodalnego wiele parafii i grup będzie kontynuowało rozmowy, aby poruszyć wiarę, która nas łączy, inspirowana przez co mówi nam Duch.

Chrystus położył rękę na każdym z nas. To jest duchowa podstawa trzymania się, wzajemnego akceptowania i budowania wspólnoty wiary i miłości.

W całej różnorodności, w mocy Ducha Bożego, podążamy razem, aby Ewangelia Jezusa Chrystusa była widoczna w dzisiejszym świecie.

Utrecht

15 sierpnia 2022

Uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny